

2 — Bela linija

Jutarnji zraci miluju karoseriju automobila u pokretu. Sa suncem na leđima i istegnutom senkom na asfaltu ispred sebe muškarac vozi auto. Ruka na upravljaču je mirna, njegov pogled provučen kroz veđe uprt je u prazninu kolovoza. Stenoviti krajolik je naranđast, međutim, vozač ne obraća pažnju na boje, niti na nijanse, niti na to koje je doba dana, niti na to da ga zapostavljanje motora upozorava da mašinu treba prebaciti u veći stepen prenosa. Trenutno njemu je jedino bitno da li će imati dovoljno goriva u rezervoaru da stigne... tamo negde, ni sam ne zna gde.

* * *

„... preko istočne kapije grada izađi iz urbane sredine i na nekih petnaestak kilometara negde u brdima na putu pronaći ćeš odgovor. Danas ćeš...”, kratki monolog ženskog glasa bi nasilno prekinut šumom nekoliko minuta pre pet sati ujutru. Muškarac leži u mraku sobe sa mobilnim telefonom na uvetu. Displej aparata svetli kao novogodišnje osvetljenje, ali na njemu nema zabeleženog poziva. I pored te logičke nedoslednosti on odlučuje da će poslušati glas. Očekivao je ovako nešto. Nije trenuo ni ove, a ni prethodne tri noći.

Sviće.

Muškarac hitro ustaje iz kreveta i stiže do petnaestak kilometara negde u brdima do pola šest. Motor brunda, put titra. Na jutra-

njem suncu nekih pedesetak metara od njega, tačno na *tom* mestu, poput nekakve zaostale fatamorgane meškolji se pojas puta gde asfalt kao da ključa i isparava. On prolazi automobilom kroz njega nesmanjenom žestinom i pritom oseća neznatno smanjenje brzine i gume se blago lepe za razigrani asfalt i čuje se zvuk šuštanja kao da točkovi vozila seku barice na kolovozu. Na izlasku iz pojasa fatamorgane brzina se vraća i on neometano nastavlja vožnju.

Njegov otac je bio vozač kamiona i stalno mu je napominjao: “Kada dugo voziš, kada ti dužina putovanja pojede svest kolovoz ume da ti kaže stvari...” Iz nekog neznanog razloga njemu sada te reči odzvanjaju u glavi, u koracima on ih ponavlja sam za sebe i pita se šta kog kurca to može da znači, kako kolovoz ume da ti kaže bilo šta?

Muška osoba za upravljačem nema predstavu o tome koliko dugo vozi ovim putem. Sve je potpuno isto kao i *tog* jutra. Prosto, da je malo prisebniji, da ne razmišlja o misterioznom pozivu, možda bi pomislio da vozi u mestu i kako, oboje, i put i krajolik krivudaju i uvijaju se okolo njega. Nekoliko puta zastajkuje pokraj puta i razgleda okoliš. Kao da traži nešto. Kao da traži osobu koja ga pozvala. Iako su pejzaži potpuno isti on to ne registruje već se užurbano vraća u automobil i nastavlja vožnju kao da kasni nekuda.

Umornih očiju muškarac ne skida pogled sa bele trake sa sredine puta. Glava samo što mu nije klonula. Sunčeva svetlost mu smeta već neko vreme, on čkilji, zatim, svetlost najednom zamire i on se nalazi u polumraku. Shvata da je u tunelu. Oči su mu i dalje

skupljene, a pogled fiksiran na isprekidanu belu liniju osvetljenu farovima automobila koja najednom počinje da mu liči na duže i na kraće crte... tačke. “Crtice i tačke!”, shvati najednom i hladni znoj poče da ga izbija.

Tačka-tačka-crta; crta-tačka-tačka-tačka... Do sada to nije primećivao. Pribrao se malo i primetio zakonitost u ponavljanju crtica i tačaka.

.. _ _... .. _ . _ . _

Tačka-tačka-crta; crta-tačka-tačka-tačka; tačka-tačka; crta-tačka-crta-tačka; tačka-crta

“Čekaj malo, pa ovo je...”, zaključio je, “ovo je Morzeova azbuka.”

Tačka-tačka-crta; crta-tačka-tačka-tačka; tačka-tačka; crta-tačka-crta-tačka; tačka-crta

Mislio je da je neko došao po njega. Mislio je da je otkriveno *to* šta je učinio. Istina je da niko drugi nije došao po njega i da niko drugi ne zna njegov greh... niko osim njega. Njegova savest je došla po njega. Grozničavim rukam zgrabila ga je i nabila u čošak bez mogućnosti da izvrda kaznu.

Izašao je iz tunela.

Posle ko zna koliko sati vožnje ponovo je pregazio pojas fatamorgane, mesto na kom se sve *to* odigralo, u ovo doba dana. U pola šest ujutru.

Sedeo je na stolici u svojoj kancelariji. Nije razmišljao o teoriji svog oca vezanu za put koji kazuje neke stvari. Više nije mislio o tome kao o najvećoj gluposti koju je čuo na svetu. Više nije mislio ni o čemu drugom osim o onome što se dogodilo pre tri dana. Više nije razmišljao ni o tome da je pre nego što je postao oficir Komandnog centra bio najbolji šifrer u svojoj klasi. Razmišljao je samo o njoj i na razlog iz kog je to uradio... ukoliko razlog za tako nešto uopšte može da postoji. Napolju odjekuju zvuci gaženja strojevog koraka. Iz pepeljare leluja dim zapaljene cigarete. Noga mu pocupkuje u izluđujućem ritmu. Neki bi rekli da je on to učinio iz čiste, sirove ljubomore. Drugi bi rekli da je ubio je kurvu, treći, plašio se da će ga ostaviti zbog drugog. Svejedno, nijedan od navedenih razloga nije mogao da opravda to što je učinio, čak ni sva tri zajedno, sada to i te kako dobro zna. Pogotovu... što je mnogo voli, još uvek...

U imaginarnoj daljini ispred njegovih očiju isprekidana bela linija je i dalje pulsira, a značenje koje nosi preteško je.

Tačka-tačka-crta=**U**; crta-tačka-tačka-tačka=**B**; tačka-tačka=**I**;
crta-tačka-crta-tačka=**C**; tačka-crta=**A**

Jednom rukom steže rub od svojih pantalona, drugom rukom sa stola uzima službeni pištolj, otvara usta i povlači obarač.

— • — • — • — — —